კარგი მატჩი და…

თბილისი. ვ.ი. ლენინის სახელობის “დინამოს” სტადიონი. 1 ივლისი.

“დინამო” (თბილისი) – “ლოკომოტივი” (მოსკოვი) 2:0 (0:0).

“დინამო”: გოგია, რუხაძე, კანთელაძე, ხინჩგაშვილი, გ. მაჩაიძე, დარასელია, მ. მაჩაიძე, ქორიძე, გუცაევი, ყიფიანი (ჩელებაძე), შენგელია (ჩივაძე).

“ლოკომოტივი”: იანოვსკი, ხუდიევი, ოვჩინიკოვი, კამზულინი, შელესტი (დეგტიარევი), რიახოვსკი, პეტრაკოვი, ილინი, დანილენკო (ნიკიფორენკო), ავერიანოვი, გაზაევი.

მსაჯი: ი. სერგიენკო (ხარკოვი).

გოლები – ჩელებაძე (48–ე და 80–ე წუთები).

გაფრთხილებული და მინდვრიდან გაძევებულია კანთელაძე, გაფრთხილებულია ნიკიფორენკო.

მატჩი არც თუ დიდი ხნის დაწყებული იყო, როცა ტრავმის გამო მინდორი დატოვა ყიფიანმა, მანამდე კი რკინიგზელთა კარი სულ ცოტა ექვსჯერ მაინც გადაურჩა გოლს – თავგანწირულად ითამაშა მეკარე იანოვსკიმ.

ყველაფერი რომ იტყვიან, თავისი გზით მიდიოდა – ამგვარ შეტევებს არ შეიძლებოდა გოლი არ მოჰყოლოდა, მაგრამ იძულებითმა ცვლილებამ დინამოელთა თამაშს ბზარი დაატყო. დაირღვა რგოლებს შორის გაბმული ძაფი, რასაც უადგილო ნერვიულობაც დაემატა. თუმცაღა, ესეც სავსებით გასაგები იყო. საქმე ის არის, რომ მეტად საჭირო ორი ქულის გარდა, “დინამოს” რკინიგზელებთან თავისი ანგარიშებიც ჰქონდა გასასწორებელი (წლევანდელ ორ შეხვედრაში თასზე “ლოკომოტივმა” შეძლო საერთო უპირატესობის მოპოვება). რა თქმა უნდა, შესვენებაზე თბილისელებს უსიამო ფიქრები გაჰყვათ და კიდევ ერთი: მიუხედავად იმისა, რომ რიგი ფეხბურთელების არყოფნის გამო საკმაოდ შეცვლილი “დინამოს” დაცვის ფლანგები დამატებით საზრუნავს აჩენდა, გ. მაჩაიძემ და რუხაძემ ძალზე კარგად ითამაშეს.

ბუნებრივია, “ლოკომოტივი” ის მეტოქე არ არის, გუნდის თამაშის კლასის საზომად რომ გამოდგეს, მაგრამ მაინც უნდა ითქვას: ამ მატჩში მრავლად დაიძებნება პერიოდები, სადაც თბილისელებმა მათი მდგომარეობისა და ჩვენი სახვალიო იმედის შესაფერი ფეხბურთი აჩვენეს. განსაკუთრებული შთაბეჭდილება კი ეკონომიური, სწრაფი და გამიზნული თამაშით ნახევარდაცვამ მოახდინა.

კიდევ ერთი ტური და ჩემპიონატი ფინიშისკენ მოუხვევს. უკვე აშკარაა, რომ ამ მონაკვეთზე “დინამოს” შარშანდელზე უკეთესი მაჩვენებლები ექნება. ისიც ცხადია, რომ ჩემპიონობის ერთ–ერთმა მთავარმა პრეტენდენტმა კიევის “დინამომ” ვერა და ვერ აუბა მხარი ჩვენს გუნდს – სტარტზე მოპოვებული საკმაოდ სოლიდური ოთხქულიანი დისტანცია ხელუხლებლად არის შენარჩუნებული. რა თქმა უნდა, არც “შახტიორი” არის კიევის “დინამო” და არც “ჩერნომორეცი”, მაგრამ თბილისელებს მაინც სიფრთხილე მართებთ. მით უმეტეს, რომ ჯერ არც მოსკოვის “დინამოს” დაუყრია ფარ–ხმალი.

სიფრთხილეში სრულებითაც არ ვგულისხმობთ პასიურად, ზედმეტად ანგარიშიანად თამაშს. პირიქით, ფეხბურთელებმა სწორედ ახლა უნდა მოუხმონ გადანახულ რესურსებს – მეორე წრე ხომ გაცილებით ძნელი იქნება უბრალოდ, გუნდს უნდა ახსოვდეს, რომ თითოეული ფეხბურთელის ერთმა გაუფრთხილებლობამაც კი შეიძლება მიუბრუნებლად გააფუჭოს საქმე.

ბევრი ვერაფერი სასიამოვნო სასაუბროა, მაგრამ მხოლოდ თავს მოვიტყუებთ, თუ 1 ივლისის მატჩში მომხდარ ერთ სერიოზულ ფაქტს გავუჩუმდებით, ამ მართლაც კარგად ნათამაშევ მატჩს კი ჩრდილი მიაყენა და ალბათ შემდეგ შეხვედრებშიც გაგვახსენებდა თავს კანთელაძის გაძევება.

დავიწყოთ იმით, რომ თვით სიტყვა "გაძევება" თავისთავად შეურაცხმყოფელია სპორტსა თუ სხვა ნებისმიერ სფეროში მოღვაწე კაცისთვის. მეორე ის არის, რომ დაცვას უდროო დროს გამოაკლდა კიდევ ერთი წევრი, არადა, მისი რიგები სხვადასხვა მიზეზით ისედაც შეთხელებულია. უბრალოდ რომ ვთქვათ, კოლექტივი დაზარალდა. დაზარალდა მატერიალურადაც და მორალურადაც.

რა თქმა უნდა, კანთელაძის მიმართ მეტისმეტი საყვედურები სწორი არ იქნებოდა. იგი წლევანდელ სეზონში კარგად და რაც მთავარია, გულიანად თამაშობს. ეს ყველა მატჩში იგრძნობა. სწორი არ იქნებოდა ერთი მიზეზის გამოც: ადევნეთ თვალი ნებისმიერ მატჩში მცველთა მოქმედებას და დარწმუნდებით, რომ თამაშის წესების დარღვევათა რაოდენობა თბილისელთა სტოპერს არამც და არამც არა აქვს საშუალო მაჩვენებელზე მეტი. მაშ, რა? საქმე ის არის, რომ კანთელაძის ნებისმიერი ფოლი ძალზე "კარგად ჩანს". რომ იტყვიან, ზოგის ბამბა ჩხრიალებს, ზოგისა კაკალიც არაო.

თქმა არ უნდა, უხეშობა გასაკიცხია, არადა კანთელაძე არც მათი რაოდენობითა და არც მისი შედეგებით არ გამოირჩევა. ეს არის, მათი გარეგნული, ვიზუალური სახე აშკარად გამოხატული და მიუღებელი.

სამი გაფრთხილება და ერთი გაძევებაც მხოლოდ და მხოლოდ ამის შედეგია. აი, ამ მიმართებით უთუოდ რაღაც უნდა მოიფიქრონ თვით სპორტსმენმა, მისმა მეგობრებმა და გუნდის ხელმძღვანელობამ.

ი. ბერიაშვილი.
"ლელო", 4 ივლისი, 1978 წ.